

קול החינוך

יו"ל ע"י 'ועד הורים'
 למסירת מידע
 ומשלוח מסמכים
טלפקס: 03-691-5752
 זוא"ל: 6915752@okmail.co.il

יבואו הם ויעידו!

בלי לשנות את אורח חייו ואין כוונה לשנותו.

אני מאלו שמאמינים שצריך לתת מקל וצריך לתת גזר. הרבה גזר וקצת מקל. צריך גם לדרוש את מה שצריך לדרוש. מה צריך לדרוש? מנהל תקין. שקיפות. רגולציה אמיתית, נורמות עבודה ונורמות התנהלות וכו', יש דברים שהכוונה נכונה ייעשו וחלקם כבר דרך אגב משתנים.

זו מלחמה קשה. זה מהלך לא פשוט. לא מנהלים את זה בכוח אלא בשום שכל, עם הרבה זהירות, הרבה רגישות אבל עם הרבה נחישות. לא לוותר על המטרה.

אי אפשר לשנות הכל. יש דרישה ללמד מקצועות ליב"ה במגזר. אז יש דרישה. יש מי שיעשה את זה? צריך גם לדרוש וגם לתת מענה מדורג. להתחיל בעברית. להתחיל בחשבון. ואחר כך במקביל להתחיל להכשיר באנגלית ומסתבר שיש שותפים גם בתוך המגזר וגם מחוץ למגזר. זו אחת הדרמות.

ע"כ מדבריו המאד ברורים. אך לדאבונינו, למרות שהם כלל וכלל לא מסתירים את כוונותיהם הזדוניות, עדיין ישנם העוצמים עינם, כאילו עולם כמנהגו נוהג, הכל כשורה ואין על מה לדאוג.

אם דבריו הברורים, עדיין אינם מדליקים נורה אדומה אצלנו, אז מה כן ידליק נורה אדומה?!

למה אנחנו ממתינים, שהם יגידו לנו להוריד את הכיפה?!

המרכזית של המחוז החרדי, שנפלה בידי הזכות הגדולה להקים מחוז ארצי חרדי במשרד החינוך, זה איך אני משפר את מערכת החינוך החרדית של תלמידי ותלמידות המגזר החרדי בכל הגילאים.

יש מתוך המגזר ומחוץ למגזר שמאוד רוצים לעשות את השינוי הזה. רק צריך לחבר את האנשים. צריך לחבר אותם. מכל הגוונים, מכל הקשת, מכל הסוגים.

דיברת על היסטוריה? אז יש פה היסטוריה, יש פה פריצת דרך היסטורית משמעותית שאת הפירות אני מאמין שנראה בשנים הקרובות, אם נמשיך באותו כיוון כמובן ביחד עם כולם, כי המשימה היא לא פשוטה, היא מאוד מורכבת, היא מחייבת גיוס של הרבה אנשים, ושל כספים בתוך החברה הרב תרבותית הזאת.

אם ניקח את הנתונים הדמוגרפיים הרי שב-2040 ואולי לקראת 2050, המגזר החרדי, אם הוא יישאר באותה מגמה, הוא יהווה בערך 50 אחוז מהאוכלוסיה היהודית. זה בערך הנתונים ואם אנחנו רוצים שה-50 אחוז ישתלב בחברה, בתעסוקה, בצבא, בביטחון, בכל מה שנאמר, הרי שצריך לטפל במערכת החינוך כבר אתמול.

אנחנו בדיליי ולכן נכנסנו למהלך מהיר מאוד באמצעות המחוז על מנת לראות קודם כל איך אנחנו משפרים את מערכת החינוך. את האיכות שלה. את הפדגוגיה והלמידה לצד הזרוע המנהלית הארגונית והתפעולית בהתאמה למגזר,

לשם מה יש צורך ב'גילויים' או בפרשנות משלנו, כאשר הם אומרים את הכל. כאשר הם פורסים על השלחן את כל הקלפים...

* * *

בנאום שנשא מנהל "המחוז החרדי" במשרד החינוך, מאיר שמעוני, בכנס המרכז לחקר החברה החרדית. חשף הלה מעט מכוונותיו ומטרותיו של "המחוז"

דבריו של שמעוני מלמדים על ההתערבות ההולכת ומתחזקת של משרד החינוך בתכני הלימוד וחינוך הילדים, ועל תוכניותיהם הזדוניות, לשינוי החינוך החרדי.

בתחילת הדברים מספר שמעוני כיצד שר החינוך הקודם שי פירון קרא לו לדגל ומינה אותו לתפקיד, ולאחר מכן פרס את משנתו כלפי החינוך החרדי.

מעתיקים אנו מדבריו, המגלים טפח מהמצב החמור:

"מה שקרה עם המגזר החרדי היה דבר מאוד פשוט. למדינה היה מאוד נוח במשך 40-60 שנה לבוא לחברה החרדית ולהגיד חברה יש פה 5 מיליארד שקל, קחו את הכסף ותעשו מה שאתם רוצים. ככה זה התגלגל והתנהל. נוצרו נורמות כאלו ואחרות. לא עסקו בליבת החינוך ולא עסקו באיכות ההוראה והלמידה וכל אחד עשה כפי שהוא מבין.

היום, אנחנו, מאז שהקמנו את המחוז החרדי ואולי קצת לפני, המטרה

מעללי מכון 'שירת יוסף'

השותפים: "עיריית בני ברק", "שירת יוסף", "360 התכנית הלאומית לילדים ולנוער בסיכון"

לכבוד "קול החינוך"

לאחרונה הגיעה לת"ת... בעיריית בני ברק, גברת חרדית מטעם גוף בשם "שירת יוסף", ונתנה הדרכה למלמדים, כיצד ללמד בחוברות שלהם.

גוף זה הינו אחת מן הזרוע המבצעת בבני ברק של הארגון הממשלתי "360 - התכנית הלאומית לילדים ולנוער בסיכון" ארגון זה הינו גוף ממשלתי המתקצב משרד ממשלה [רווחה, בריאות, חינוך, ועוד...] גוף זה הוקם כחלק מהחלטת ממשלה מתאריך 12/09/2006, בהחלטת הממשלה אף מוסבר מה הם מטרות הגוף: "הממשלה תקבע את סדרי העדיפויות בהקצאת המשאבים ועדכונם מעת לעת. סדרי העדיפויות כאמור ייקבעו בשיתוף עם הרשויות המקומיות ונציגי ציבור. המסגרת כאמור תכלול יעדים מדידים ביחס למצבם של הילדים בסיכון וביחס לתוצרי השירותים, וכן הנחיות בדבר הקצאת המקורות הממשלתיים בין משרדי הממשלה השונים".

בכדי להטמיע את פעילות הגוף היטיב בתוך ילדי האוכלוסיה נקבע בהחלטת הממשלה שהגוף לא יפעל לבד מול הילדים אלא הדבר ייעשה בשיתוף הרשות המקומית כאשר הרשות המקומית אף תפעיל את הפרויקט במוסדות החינוך בשיתוף עם אגודה המוכרת במגזר המדובר: "הרשויות המקומיות, אשר יספקו את השירותים לילדים בסיכון, יקבעו את סדרי העדיפויות המקומיים ויתכננו את מערך הפעולות והמענים לטיפול בילדים"

כאמור, "שירת יוסף" הינו הגוף המיישם הלכה למעשה את חלק מן הפרויקטים של הגוף הממשלתי 360 ובאמצעות שירת יוסף מוכנסים בתת"ם לתכני הלימוד חוברות יהדות בנושא קריאה. התמורה שהתת"ם מקבלים על שיתוף הפעולה עם גוף זה, הוא מימון טיפולים ואבחונים לילדי הת"ת, חינוך. מה שגורם לתת"ם לרצות לשותף פעולה.

לא ניכנס כאן לעצם השאלה מי הם המאבחנים והמטפלים, ובידי מי מוסרים ההורים, המנהלים והמלמדים את הטיפול הנצרך או הבלתי נצרך!

העובדות היבשות הם כדלהלן:

(1) עצם החוצפה שנשים ידריכו גברים.

(2) שיטת קריאה חדשה נכנסת לתת"ם.

שיטת ה"תבניות", שהיא כביכול שיטה קלה ובלתי מורכבת, המחליף את שיטת

ה"צירופים" העתיקה והמסורה לנו מדורות עולם. דרך ארוכה וקצרה. האפוסטרופסים

הממשלתיים שחוזרים לבתי התשב"ר הקדושים, קובעים למערכת החינוכית מוסכמות חדשות ומהפכניות. לדעתם יש

צורך בשיטות הלימוד החדשות, כי על ידם ניתן "לאתר בעיות", מתוך הנחה שנקבעה ע"י

מחקרים וסטטיסטיקות שבכל כנה מוכרח שיהיה סך מסויים של ילדים בעייתיים, ויש

צורך לאתרם ולדאוג לשלומם, וזה ניתן לעשות - לשיטתם - רק ע"י הכנסת שיטות

חדשות בקריאה, בין כותלי התת"ם.

(3) אבן יסוד בשיטה זו היא לעבוד עם הילדים ברמה יותר גבוהה ממה שראוי לגיל

שלהם. שע"ז ניתן בקלות לאתר את

החלשים. במילים אחרות: שיטה זו היא שגרמה להם ליפול, עקב העלאת הרמה.

(4) העלאת הרמה בזמן שהגיל עדיין לא מצדיק זאת, לוקחת את הילד הבינוני ומדביק לו תו של 'חלש', שלא בצדק!

(5) בצל ההתערבות החיצונית של שלוחות אלו, מאבד המלמד הקבוע, המשקיע את כל

חיותו בתלמידיו החביבים, את הזכות הלגיטימית לטעון שכתתו אינה זקוקה לסיוע

חיצוני.

(6) השיח החינוכי שהורגלנו מאז, בכיוון חיובי, משתנה מן הקצה אל הקצה. תמיד היינו

שומעים על תקווה ממלאת לב, שיתכן שבכיתה יש כאן חזון איש לעתיד או חפץ

חיים לעתיד וכיו"ב. לעומת המהלך של הפדגוגים החדשים של ממשלת ישראל

ומשתפ"ה - אנשי "שירת יוסף", המפנימים לצוות החינוכי, שבכל כנה יש כמה מפגרים

אונחשלים.

(7) בכל חיידר מתקיימת בתחילת השנה

[ובמהלכה] אסיפות מחנכים שבהם מוטמע המסר האחראי והנכון "דעו לכם מחנכים כי אתם מקבלים כיתה של 30 ילדים, אך אין לכם לראות את הכיתה כמחולקת לרשעים בינונים וצדיקים (ר"ת ציבור), אלא דעו כי כל ילד יש בו פוטנציאל להיות גדול בישראל. אך היום מנסים להשמיע לנו זמירות אחרות, שלפי מחקרים שנעשו, מוכרח שבכל כיתה יהיו סך מסויים של בינונים וחלשים, ודבר זה עלול לגרום אצל חלק מן המלמדים רפיון ידיים במלאכת הקודש, ולשכנעם שחבל להם להתאמץ על תלמיד שבין כה וכה נחרץ דינו ע"י האפוסטרופסים החדשים, שאינו מסוגל להגיע לגדולות... [ובפרט מלמדים צעירים, שעדיין לא נתקלו במצב בו ילד שהיה חלש בכיתה א', נבחן בכתה ו' על סדר משניות בע"פ עם הבנה].

(8) הנהלת הת"ת באופן בלתי מודע, מעוניינת שמכסת היעדים של הילדים המפגרים או החלשים - יתמלא, כדי שהמימון יזרום. ובפרט שהמכון הלז מביא על חשבונו מטפלת מקצועית לת"ת, וברור שאי אפשר להשיב את פניה ריקם, ומישהו מהילדים הרי צריך למלאות את סדר יומה [שלא ישאר הדף חלק...]

(9) כך מתהפך הגלגל, שבאם עד היום, התלמודי תורה נועדו בעיקר עבור הבינונים והחלשים (כי העילויים בין כה וכה 'בעניינים'), מעתה התלמודי תורה נועדים עבור העילויים בלבד, ואילו הבינוניים ובודאי החלשים, עוברים לטיפול המקצועי של מדינת ישראל (שתוצאותיו ידועות לנו היטב!)

(10) גם אותם ילדים שאכן זקוקים לסיוע, באמצעות מורה פרטי וכיו"ב, שמהות הדבר הוא 'עזרה' ולא 'טיפול', הרי שכעת אותם ילדים יהפכו לכאלו הזקוקים לטיפול, ומי שזקוק לטיפול הרי יש להעבירו למטפל מקצועי. ומי לנו מקצועי יותר מ"שירת יוסף" שיש להם אינטרס ברור למלאות את היומן ולייצר כמה שיותר "מטופלים", כדי שיוכלו לדרוש את התקציב המלא העומד לרשותם, למען ילדי ישראל החרדים.

מה בחרו בנות סמינר במודיעין עילית

ל"פעילות" בנושא המתחיל באותיות - א' ח'

יותר המשמעות הוא "שצריכים להיות יהודים טובים"...

לעניינינו, המסקנה המרה של "חוק הגיוס" הוא, שצריך להיות "חייל טוב"...

בגמ' יומא מבואר שחילול ה' הוא אפ' מעשה שכולו היתר, אבל אחרים מבינים שהוא עובר פה על איסור, זהו חילול ה' החמור.

מבלי להיכנס לגופו של חוק הגיוס, המשמעות הפשוטה שהוא מביע שהצבא כשר, אם לא למהדרין מן המהדרין, אבל זה "כשר".

גם אם יפרסמו אלף מודעות שהיחס לצבא לא השתנה, זה כבר לא יעזור כלום. הדעות כבר שובשו, שום דבר לא נשאר כמו שהיה אך לפני שנים מועטות.

האם בכונותי לייאש? חלילה! אבל מאידך עלינו להכיר בעובדות כמו שהן, להבין היכן אנו נמצאים ולטכס עצות לדעת מה יעשה ישראל.

כי דבר אחד ברור, לעצום עיניים זה אמנם הרי קל בשעת מעשה, אבל כשהמציאות השחורה משחור תטפח על פנינו ואז גם בעיניים עצומות החושך והאופל ישתלט על העולם ח"ו. אזי יתחרטו כל עוצמי העיניים, מדוע בשעה שיכלנו לפקוח עין ולפעול במרץ ותושיה לא עשינו זאת, ומה נחמה נמצא להם.

בנינו ובנותינו, הדורות הבאים, זועקים ומתחננים אלינו: עשו עבורנו משהו, לפחות משהו. אל תתעלמו מאתנו, אל תפקירו אותנו, אל תעצמו עיניים.

ואסיים בתפילה ותחינה ש"פוקח עוורים", יפקח את עינינו והמצב יבוא על תיקונו.

הוא כמובן אמר שהוא יתקשר להרב... וידבר איתו על כך, ויעמיד אותו על חומרת הענין. אמרתי לו שלא לשם כך באתי הנה (אם כי גם את זה צריך ומחוייבים לעשות). שאלתי וזעקתי, מדוע עד היום לא העלתה אף בת חרדית רעיון נואל מוזר שכזה, האין זה קשור לחוק הגיוס שעבר זה עתה? האם לא זה מה שהביא אותן לרעיונות אלו, שח"ו החיילים הם "אחלה"?

הר"מ אמר לי: חס ושלום! והוא ישתדל לפרסם בכל האמצעים שבידו שהיחס לצבא לא השתנה ממה שהיה עד היום וכו' וכו'!

אמרתי לו: "לפרסם שלא השתנה"? החוק כבר עבר, ומה הפי' "לא השתנה", החוק יש לו הרבה סעיפים ויעדים לשנה זו וגבוהים יותר לשנה שאחריה, הסתגלות א' והסתגלות ב'. נשים לא מבינות הרבה פלפולים, הם רוצים להבין מה המסקנה, והם הבינו את הדברים כפשוטן, שכל החוק הארוך הוא, היכי תימצא לשלש שורות: "הנגנון להודיע בזה כי מה שנחקק בדם לבבם של גדולי ישראל בכל השנים שהצבא אסור בתכלית האיסור, מכאן ולהבא - הותרה הרצועה!"

ישנו סיפור עממי על יהודי שחזר מבית הכנסת בשבתות הקיץ אחרי מנחה, ואשתו רצתה לשמוע מה אמר הרב היום בפרקי אבות. אמר לה בעלה שלמדו את המשנה "הפך בה והפך בה דכולה בה וסיב ובלה בה ומינה לא תזוע", שאלה אשתו לפירוש המשנה, אמר לה שהוא לא הבין בדיוק כל מילה, אבל פחות או

אקדים, כי המקרה הבא, למרות הזרות והמוזרות שבו, שעשה גם לי רושם כי זה לא יתכן או שחלה טעות בפרטים, אך למרבה הבושה והכאב יחד, אחר בירור ובדיקה, מדובר בעובדה מהימנה, ולא נשאר לנו אלא לעמוד מול העובדות המרות ולהתמודד אתם, לעשות מה שצריך לעשות, אחרת נמצא את עצמנו בעוד תקופה לא ארוכה בפני שוקת שבורה, ה". העובדה הבאה אירעה בתקופת חנוכה שעבר, בסמינר המרכזי בעיר קרית ספר. באחת הכיתות הטילה המורה על הבנות, לערוך פעילות בנושא שהן תבחרנה. הנושא אמור להתחיל בא' ח'... ניתן לשער שהיא חשבה על לדוגמא "אשה חרוצה" "אשה חכמה", אשת חיל" או "אשת חבר", וכו'. הבנות בינו לבין עצמן דנו במגוון הנושאים והחליטו שהפעילות תהיה בנושא, לא פחות ולא יותר מאשר "אחלה חיילים".

המורה ביקשה לדעת האם כבר החליטו על נושא, וכאשר שמעה על הנושא שבחרו לא ידעה כיצד להגיב. היא היתה במבוכה, והעבירה את הענין למנהל הסמינר הרב...

המנהל שמע במה מדובר, ועשה פנים מיתממות, ולבסוף אמר, "אחלה"? יש עבירות יותר חמורות מזה! וכלל לא הבין מה הנידון, אלא שהתייחס למילה "אחלה" שאינו עדין יותר מדי... (כי כבר הורגלנו שהסלנג הרחובי לא כ"כ אסור לבוא בקהל) ומשכך, התקיימה אכן הפעילות בנושא "אחלה חיילים", וכדי להשאיר את החלטת התלמידות על מקומה, ומאידך לתת לנושא גם גוון תורני, הזכירו בין היתר את סיפורי ההשגחה פרטית שאירעו במבצע "עופרת יצוקה", וככה הפוכים את הגועל שבבחינת "אחלה חיילים", למשהו שקשור כביכול ל"אידישקייט", וכל זה שוב, בסמינר חרדי מובהק, בעיר חרדית מובהקת. לא פריפריה, לא בנות מתחזקות, לא בעלי תשובה, ולא מסגרת לחלשות וכדו', בנות הבאות מבתי חרדיים לכל דבר וענין, ובהסכמה מלאה מצד ההנהלה!!!

ע"כ הסיפור דברים כהוויתן.

הסיפור - שכאמור נבדק ואושר - גרם לי לזעזוע עמוק, האמנם כבר הגענו לדיוטא תחתונה כזו, ואנכי לא ידעתי, ובסערת נפש באתי לר"מ חשוב בישיבת חברון וסיפרתי לו "מעשה שהיה כך היה".

"לא לילך ח"ו אחר רוחות זרות של לימודים ותוארים זרים"

בס"ד כ"ו אדר הראשון ה'תשס"ה

ברכתי נתונה לתלמידות סמינר בית יעקב תחי' המתכנסות לכינוס חיוזק במלאות שבעים שנה לפטירת מרת שרה שנייר ע"ה.

זכתה מייסדת תנועת בית יעקב ע"ה בהדרכתם ועידודם של גדולי ישראל להקים מפעל נאדר לחינוך טהור לבנות ישראל להמשיך במורשת אבותם כנגד רוחות זרות שנשבו בכרם בית ישראל, וזה גם התפקיד המוטל כעת על בית יעקב, להדריך את הבנות בדרך התורה והיראה, לא לילך ח"ו אחר רוחות זרות של לימודים ותוארים זרים - להגיד שבחן של בנות בית יעקב שלא שינו.

בברכת התורה
יוסף שא"ו א"ישיב

ההשכלה וההשתלמויות

לכבוד קול החינוך, שופר היהדות, מהיחידים שעומדים על משמר התורה והיראה, שמחתי שפרסמתם מה שכתבתי בשם מו"ח הגרד"מ שמידל שליט"א בחומר האיסור של לימודי השכלה, ראיתי צורך לבאר הדברים ביתר ביאור.

בכבוד רב, יו"ט לובצקי

שמים שלו, מ"מ פנה אליו החכם לשמוע מה בפיו, ושאלו כנ"ל מי המשגיח ומהו מרכיבי המוצר, וענה לו כנ"ל שהוא לא יודע כלום, אבל הוא סומך על רב השכונה, שהוא עד אחד נאמן באיסורים, ואע"פ שהוא איש ממפלגת המזרחי אבל לא נחשדו ישראל להאכיל איסור לישראל.

והנה כבר הבין החכם, שהמצב לא חלק, אבל אמר מ"מ אפנה לשמוע מה בפיו הרב המזרחי, ושאלו האם המוצר פלוני כשר, אמר כנ"ל, וכשנשאל מי המשגיח ומהו המרכיבים, אמר שהוא לא יודע כמעט כלום, רק הוא סומך על בעל המפעל שהוא דתי, ולא נחשדו ישראל וכו', וגם כמה פעמים שאל אותי בעל המפעל, אם מותר לאכול ספק טריפות, ואסרתי לו, עכ"פ בליכא הפסד מרובה, א"כ בודאי הכל בסדר גמור.

והלך החכם לבעל המפעל לשמוע מה בפיו, והנה רואה שיש לו כיפה קטנה על הראש, ושאלו מי אחראי על הכל, אמר שהגוי שלו גוי טוב ולא מרע אומנתי, ואם יהיה לו שאלה ישאל אותו, א"כ הכל בסדר. חוץ מזה הוא מבקש מהחכם שלא יחפש פה חששות וספיקות, שהרי הוא צריך פרנסה, ואם יאסור עליו להכניס מוצר פלוני ופלוני ושוחט אלמוני, יהיה לו הפס"מ, שהשוחט ילשין עליו, וכבר הורה לו רב מזרחי שפרנסה דוחה הכל, וחד בתרי בטיל וכו', סוף דבר, אע"פ שהרב הגדול מצרפת ירא שמים, מ"מ בא תקלה חמורה על ידו מפני שסמך על פלוני, ופלוני על פלוני, והאכיל נבילות וטריפות לכלל ישראל, בהכשר הגוי של המפעל.

כן הוא בענין ההשתלמויות, אין ירא שמים אחד שיכול לומר שהוא עצמו בדיק הכל, רק סומכים זה על זה, וזה התוצאה. כן הדבר בכל פירצות של האידשקייט, כשתבדוק תראה שאין הירא שמים המתיר, יודע בעצמו כמעט כלום, רק סומך על רב פלוני, והוא סומך על המנהל, והמנהל סומך על שתיקת הרבנים ועל שתיקת המורות, ויתכן שאין המנהל מבין מהו החומר האיסור של לימודים שהם ספק מינות,

על מה שכתבתי על האיסור ללמוד השכלה, וגם תואר ראשון, והבאתי מכתב מרן החזון איש זצוק"ל בחומר הענין, אף שיש ק"נ טעמים לטהר השרץ, מ"מ התורה טמאתו. וברור שגם בספק אסור, ק"ו מספק טריפה. וכפי שאמר מו"ח שליט"א "וכי מי שיש לו ספק טריפה, נאמר שאין לאסור מספק? ודאי כל זמן שלא יתברר באופן ברור שהדבר מותר, מספק אסור, ואם בספק לא תעשה אסרינו מספק, ספק שיבוש באמונה וביראת שמים שיש חשש איסור "יהרג ואל יעבור", אין להתיר אפילו בס"ס, ואם בספק פיק"נ שרינן כמה ספק ספיקא, ק"ו מחשש איבוד נשמות אסרינן אפילו בכמה ס"ס"

[עוד אמר מו"ח שליט"א שכל ההיתר שאיש ידבר לפני נשים הותר רק שלא היה אפשרות להכניס יר"ש באופן אחר, לכן התירו לרבני עיירות לומר דרשה לנשים, לפי המצב של דורם. אבל להתיר שאיש ידבר לנשים בשביל פרנסה לא התירו, ואצ"ל לקלקל היראת שמים בשביל פרנסה, שזה איסור גמור, ובפרט שמצוי שיש נשים שמגיעים למכללות או הרצאות אלו, שהם רחוקים מיראת שמים מאד, ואיפיון נושר מחיקם, ואסור לישב במושב לצים, ואדם נמשך אחר חבריו].

ג' תשובות האידשקייט יתכן שיש

רבנים יר"ש המתירים?

ומה שטענו עוד, היתכן שיש רבנים שהתירו את האסור, וכוונתם שהרי יש פיקוח רבני וכו', דע שדרך התקלה הוא כך, כמו שסיפר גאון אחד, שהיה הכשר על מוצר פלוני של רב גדול יר"ש ומדקדק בהלכה בצרפת, והנה פיקח אחד ירא שמים, רצה לברר הדבר בבירור גמור, ופנה להרב הנ"ל ושאלו האם יש לו הכשר על דבר פלוני, אמר בודאי, ושאלו מהו מרכיבי המוצר ומי שם המשגיח, ומתי ביקר במפעל, אמר לו שהוא אינו יודע בעצמו כלום, אבל הכל בסדר גמור, שרב העיר דשם אמר לי שהכל בסדר גמור ואפשר לסמוך עליו, והרב העיר ההיא לא היה בדרגת יראת

וכו', ועל כולם מפחד שלא יפסיד פרנסתו ופרנסת כולם, ואידך זיל גמור.

והטעם השני שכשהרב המתיר נוגע בדבר, וכבר נהגו בזה היתר אצלו אצלו אשתו ובנותיו, שאסור לסמוך עליו כמבואר בגמ' קידושין ע' ב' שאם לאחר מעשה בא אין שומעין לו, כיון שנהג היתר בלימודים אלו בביתו הרי הוא משוחד בדבר, וכמו שכתב הגאון ר' אלחנן שהמשוחד טועה בטעות גמור וא"כ לא שייך לדון עמו עד שיסיר נגיעותיו, אבל מי שנקי מנגיעות בענין זה, ברור לו כשמש שמשחקים באש ממש

והטעם השלישי הוא היתרו של רב הונא, כיון ששנה נעשה לו כהיתר, וזה כמו שאמרו חז"ל שלשון הרע חמור מכולם, ומ"מ איסור חזיר חמור לאינשי טפי, מפני שהורגלו באיסורו, ולא הותרה, כן בכל דבר שנפרץ הדבר לאט לאט, ונעשה הותרה, שלב אחרי שלב, חסר הדעת תורה האמיתי בזה, מפני ההותרה, אבל כשמתבוננים במכתבי גדולי הדור העבר, כמכתב החזו"א בחומר ספר שמחברו מין, רואים את הדעת תורה כצורתו ממש בלי שינוי, לפני ה"הותרה".

דברי הרמב"ם שיש איסור תורה להעלות על הלב מחשבה שהוא גורם לו לאדם לעקור עיקר מעיקרי התורה, זה לשון הרמב"ם ע"ז ב, ג: כל מחשבה שהוא גורם לו לאדם לעקור עיקר מעיקרי התורה מזהירין אנו שלא להעלותה על לבנו ולא נסית דעתנו לכך ונחשוב ונמשך אחר הרהורי הלב, מפני שדעתו של אדם קצרה ולא כל הדעות יכולין להשיג האמת על בוריו, ואם ימשך כל אדם אחר מחשבות לבו נמצא מחריב את העולם לפי קוצר דעתו, ועל ענין זה הזהירה התורה ונאמר בה ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים, כלומר לא ימשך כל אחד מכם אחר דעתו הקצרה וידמה שמחשבתו משגת האמת, כך אמרו חכמים אחרי לבבכם זו מינות ואחרי עיניכם זו זנות.

מעשה רב שאפילו במקום שיש ספק פיק"נ

אין היתר ללמוד מינות

ומה שטענו עוד, שעניות מעבירין את האדם על דעתו ועל דעת קונו, אף שנכון הדבר, מ"מ לא כל עניות מתירה איסורי תורה, ואף בעניות ממש שזה בגדר פיק"נ שדוחה כל התורה חוץ מג' החמורות. אכן כבר

ושיעור ההרחקה, הכל לפי הענין, דהיינו לפי כמה שהתקלה מצויה, וכמה גודל התקלה, ובחשש פיקו"נ התיירו אף בס"ס, ואף בחשש של אחד מאלה, מחללין עליו את השבת ולא ימות נפש אחת מישראל, וק"ו כשיש חשש שימות נשמה אחת מישראל, חייבים אף לחלל שבת להציל מחשש ספק ספיקא נשמה אחת מאלף שלא יכשל מחמת לימודי ההשכלה, וכל ההולך ללמוד לימודים אלו, לא מיבעי שאינו מציל, אלא להיפך הוא הוא המסייע להמית נשמות ישראל, והרוצה ישמע וינצל.

וצריך לשנן דברי חז"ל בקידושין פ"ב ע"א רבי מאיר אומר לעולם ילמד אדם את בנו אומנות נקיה וקלה ויתפלל למי שהעושר והנכסים שלו שאין אומנות שאין בה עניות ועשירות שלא עניות מן האומנות ולא עשירות מן האומנות אלא הכל לפי זכותו. רבי נהוראי אומר מניח אני כל אומנות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא תורה שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרבן קיימת לו לעולם הבא ושאר כל אומנות אינן כן וכו', עי"ש המשך הגמ'.

שלא להכנס לחשש תקלה, אם זה בעניני ממונו ופרנסתו, או שמא יפגע כבודו או כבוד רבו, [כגון שיהיה מאמר שמוזכר שם נגד רבו או אנשי קהילתו, בודאי לא יסכימו לשמוע וללמוד בספר כזה, שמא יגרם זלזול ביקר לו, אבל לשמוע כפירה ומאמר נגד ציווי התורה, וקדושתה, מסכימים, היתכן?], או במי שנגד אנשי חצירו, עושה גדר לגדר ומשמרת למשמרת, שלא ינזק, ולא מתקרב לצד של כנגדו, ואף שונאהו שנאה אמיתית מעומקא דליבא,

וכן ברפואת גופו, או סכנת בנו כגון שרואה שבנו משחק על הגג ועלול ליפול ולמות, הוא מסלקו מיד ממקום סכנה, וא"כ בחשש שבנו או בתו ימותו מיתה רוחנית, ק"ו בן בנו של ק"ו שחייב לסלקם, ואם אינו מסלק, ע"ז ראוי לומר על כבודי לא חששתם, ועל כבוד עצמכם חששתם, והמסתפק אם יש חיוב להתרחק מחשש חטא, מעיד על עצמו, שאין לו יראת שמים.

גדר ושיעור ההרחקה, הוא גם מחשש של ספק ספיקא

פסק רבן של ישראל מרן הגר"ח מבריסק זצוק"ל הובא בספר ברכת שמואל (קידושין סימן כ"ז סק"ו), שאסור להנצל מן המלחמה ע"י שיכנס לגימינזיה אף שמותר להנצל ע"י חילולי שבת, וכ"ש בנידון דידן בשאלת פרנסה שאם יש חשש מינות אסור הדבר.

ומה שאמרו שמחמת העניות באים לידי חטא, העשירות ודאי מביא לידי חטא, כדכתיב "וישמן ויבעט", הקרוב לעשירות, קרוב לחטא, יותר מהקרוב לעניות, ואדרבה אמרו חז"ל שמעניים תצא תורה, ועוד שיש סייעתא דשמיא גלויה אף בדורינו לעוסקים בה כראוי שמתפרנסים כפי צרכם, אף אם הוא בצמצום, מ"מ מתפרנסים טוב יותר מהטרודים בפרנסתם כל היום, שעושים תורתם עראי ומלאכתם קבע, ושניהם לא עולה בידם, והעושים תורתם קבע, ומלאכתם עראי [ויתכן שבזמנינו זה דמי הכולל], זה וזה עולה בידם, פוק חזי.

* * *

גם באופן שעכשיו במקום מסוים הכל כדת, מ"מ אסור משום פירצה וגזירה, ובכזה"ג כו"ע מודים שאסור משום חשש תקלה, ואף בגוונא שהלימוד כשר ע"פ דין, מ"מ ודאי אסור משום מיגדר מילתא, שהיום אומר לו עשה כך ומחר אומר לו לך למד ספרי מינות,

והנה, מרן החזו"א נקט שכל דבר שיש לגזור אף שלא גזרוהו להדיא אסור כגזור ועומד, והביא ראיה לדבריו מהא דאמרין "מהו דתימא לגזור" קמ"ל התנא "שלא לגזור", והנה אי לא גזרו למה צריך לומר שלא גזרין, אלא ש"מ שכל שיש לחוש לתקלה, גזור ועומד, וקמ"ל התנא שבכזה"ג אין לגזור שחשש רחוק הוא, (ואף להמפקקים בחידוש זה מ"מ כ"ז בנידון אי יש תקנת חז"ל לאסור ויחשב כתקנה גמורה שאסור בכל גווי, אבל בנידון שיש חשש מצוי, ברור שאסור ועומד לכו"ע) ק"ו מעניני עוה"ז, שאם יש חשש שינזק הוא או קרובו מתרחק מהנזק, בעניני שמים ק"ו שחייב להתרחק מחשש תקלה, ולא תהיה כהנת כפונדקית.

וכבר כתב הגה"ק ר' אלחנן זצוק"ל על רב אחד מהמקולקלים, שאין לדונו לכף זכות, שמתנהג כשוטה, ששום בר דעת לא מתנהג כשוטה בעסקים שלו, ואם מתנהג כן סימן מובהק, שאין מרגיש שעניני שמים זה העסק שלו, ותראה שבדבר שאיכפת לו, מחמיר מאד

אפי' אם עייז יצטרך לחזור על הפתחים חליצה כל ימי חייו

מכתבו של מרן בעל ה"קהלות יעקב" זצוק"ל

בעה"י יום א' תולדות שנת התשל"ט ואל תקרב אל פתח ביתה לפ"ק

מבואר בשו"ע אור"ח סי' ש"ז דאסור לקרות בספרים החיצונים והיינו כגון מליצות ושיחות חולין ומלחמות ע"ש, וכ"ז כשאנים ספרי כפירה רח"ל רק כנ"ל, אבל ספרי כפירה ואפיקורסות חמיר יותר ויותר ואזהרתם מהכא מקרא דולא תתורו אחרי לבבכם ואחז"ל בברכות ד"ג דאחרי לבבכם זו מינות ואחרי עיניכם זו זכות והוא בהרמב"ם ז"ל פ"ב מהל' ע"ז, וע"ש שכתב שגורם לאדם לטורדו מהעוה"ב, ע"ש.

והנה כ"ז מיירי שהוא אינו כופר ח"ו רק רוצה לדעת מה כתוב שם, אבל באם יקרא דברי כפירה ויאמין בהם רח"ל זה חמור יותר ויותר שנקרא מין ואפיקורס ואין לו חלק באלקי ישראל וע"ש בהרמב"ם ז"ל פ"ג מהלכות תשובה שמינין ואפיקורסים יורדין לגיהנום ונידונין לדורי דורות כו' וכו' ומעתה מה נאמר ומה נדבר על בתי ספר המלמדים לילדי בני" דברי כפירה ואפיקורסות, אשר כידוע הילדים בתמימותם מקבלים כל מה שלומדים עמהן כדברים אמיתים וברורים, וכשמלמדים אותו דברי כפירה ואפיקורסות רח"ל הרי הוא מאמין בהם ונחשב הוא באותה שעה מין ואפיקורס ממש.

...ליהי ידוע לו שזהו איסור חמור נורא ואיום והוא מאבירי דע"ז שדינו ביהרג וא"ל יעבור, ואין שום דבר ושום מצב בעולם, אשר מחמתו יהא ח"ו צד היתר בזה... ובודאי מחוייבים להתחזק במסירת נפש שלא ללמוד ולא לקרות אותן ספרים ארוכים אפי' אם עייז יצטרך לחזור על הפתחים חליצה כל ימי חייו... אבל דברי אפיקורסות וכפירה איסור גמור לקרוא בהם והוא בכלל יהרג ואל יעבור כי זהו מאבירי דע"ז ר"ל.

ע"ד מסורת הקריאה לתשב"ר

מאת מלמד לגיל הרך בת"ת בב"ב

קהילות ישראל היא הדרך האמתית.

בקריאה של מילים רגילות, הדבר לא בא לידי ביטוי, אך כשנותנים למי שאינו אמון על שיטת הצירופים לקרא מילים בארמית, אז רואים את הקושי שלהם, כי אין להם במוח את התבנית הזו של המילה, ואם כן הם צריכים לנסות לקרוא את המילה ע"י צירוף, והרי את שיטה זו של הצירוף הם לא מכירים.

משא"כ אנו הלומדים בדרך המסורה מדור דור, קל לנו יותר לקרוא מילים בארמית, וזאת ע"י שימוש בשיטת הצירופים שהורגלנו בה בקטנותנו. אמנם קריאת מילים בארמית [וכוונתי לארמית בלתי מוכרת כגון הזוהר הק' וכיו"ב, ולא ארמית של הגמ' שזו ארמית המוכרת לנו] תקח לנו יותר זמן מאשר בלשה"ק, מפני שבקריאה רגילה בפועל היום, אנו לא נאלצים להשתמש בקביעות בשיטת הצירופים כי כבר יש לנו במוח את תבנית המילה.

המסורת של כלל ישראל [בכל הגלויות: הן בארצות אשכנז והן בארצות המזרח] בלימוד הקריאה, הינה שיטת הצירופים, ולמרות שזה אורך יותר זמן. כאשר אצל הבנים משקיעים על הקריאה שנתיים שלמות! והבנות לומדות ויודעות תוך מספר חודשים, כי הן לומדות בשיטת התבניות. אך שיטת הצירופים זו דרך "ארוכה וקצרה" והיא הדרך שהוכחה כמוצלחת ביותר.

אבי מורי זצ"ל שהיה מלמד חשוב בת"ת בב"ב, שאל את הרב מאיר מונק שליט"א (מנהל חינוכי בת"ת תורת אמת בב"ב), מדוע אנחנו מבזבזים כל כך הרבה זמן על לימוד הקריאה ביחס לזמן המושקע אצל הבנות? ונענה: "אנחנו לא מבזבזים, אנחנו משקיעים".

ועל של עתה באתי, הנה לאחרונה מכניסים לתלמודי התורה, חוברות שיצאו לאור ע"י "שירת יוסף" (הפועל בשיתוף 360 התוכנית הלאומית לילדים ונוער בסיכון) המלמדות ועוזרות ללמוד את הקריאה גם ע"י שיטת התבניות, כאשר לטענתם הסיבה היא כדי לסייע לאלו הדורשים סיוע, אך גם אם ישנם ילדים המתקשים שצריכים "הוראה מתקנת" ע"י שילוב של "שיטת התבניות", נימוק זה אינו מתיר לשנות את השיטה בתת"ם ולהכניס שילוב שיטה זו לכל הילדים.

זו בעיה אחת של החוברות מבחינת התוכן, אך גם אם הכל היה חיובי, הרי הארגונים העומדים מאחורי החדרת החוברת, הם ידא אריכתא של משרד החינוך שאין צורך להוסיף מילה אחת, על מה שהם זוממים עלינו.

כאשר זיכני ה' ברחמי להיות מאותם אלו שנאמר עליהם 'ומצדיקי הרבים ככוכבים', והשבח לאל כי הנני זוכה להיות ממוסרי התורה לילדים בגיל הרך. אך דא עקא ולאחרונה הנני רואה כי גורמים שונים מנסים לשנות מן הדרך המסורה לנו, ולנסות להנהיג את לימוד הקריאה לתינוקות בצורה שונה מכפי שהיה נהוג עד כה.

ומכיוון שידעתי שלא כולם מכירים את התחום הזה של לימוד הקריאה אמרתי לבאר הדברים לטובת הקוראים למען ידעו את אשר לפניהם.

הנה בלימוד הקריאה ישנם שני שיטות עקרוניות:

שיטה א': לומדים את האותיות הקדושות ע"פ סדר א' ב', עד האות ת', ולאחר מכן חוזרים ולומדים את כל האותיות בצירוף התנועות כלומר כל האותיות עם קמץ, וכן כל האותיות עם פתח, וכן על זה הדרך עושים בכל התנועות, ולאחר שהילד נעשה בקי בהגיית כל אות בכל התנועות, אזי מגיעה שלב הקריאה שבהם מונח לפני הילד [אם ע"י ספרי קריאה המיועדים לכך או ע"י דפי חזרה כנהוג בהרבה בתי חינוך] הברה [אות עם תנועה], ולאחר מכן מתקדמים לשלב העיקרי והוא קריאת הברות ברצף כאשר בשלב זה כבר מונח לפני הילד לא רק מילים המורכבות מהברה אחת, אלא מילים המורכבות ממספר הברות, ותפקידו של הילד להשתמש בכל המידע הנמצא במוחו ולחבר את ההברות למילים.

שיטה זו הינה יסודית ואורכת כשנתיים, והיא נקראת בשפה המקצועית "שיטת הצירופים".

שיטה ב': מניחים לפני הילד דף שבו כתובה המילה "תפוח" ובסמוך לה יש ציור/תמונה של תפוח, כאשר בצורה זו הילד מפנים אל מוחו כי בכל פעם שיפגש בתבנית של המילה הזו הרי שהוא יקרא אותה "תפוח".

שיטה זו הינה מהירה ומתאימה לגיל היותר גדול כאשר הילד הינו כבן 6, שיטה זו נקראת "שיטת התבניות".

לפני שניגש לנתח ולהבין את החסרונות של השיטה השנייה נקדים ונאמר כי כמו בכל דבר אשר יש לנו בו מסורת אף בזה איננו צריכים לדברי המחנכים החדשים שיגידו לנו מה לעשות (וכבר האריך בזה הגה"צ רבי אליהו דסלר זצוק"ל בעל "מכתב מאליהו" ועוד מגדולי ישראל), וכל הכתוב בשורות הבאות הינו רק לענות להם בדרך "ולטעמך", אך אנו ברור לנו - גם בלי כל ההסברים - כי דרך לימוד הקריאה כפי שהיה נהוג עד היום בכל

פרצה חמורה בת"ת... במודיעין עילית

לכבוד מערכת קול החינוך.

קודם לדברי מחובתי לציין ולהודות על החוברות המיוחדות המתפרסמות, שכשמו כן הוא "קול" החינוך. במציאות של ימינו אין מי ואין כל אפשרות להשמיע ולו "קול", בעניינים העומדים בנפש כל אחד ואחד, והוא חינוך ילדינו לתורה ויראת שמים בדרך ישראל סבא. זכיתם אתם להקים ולפרסם חוברות הנקראים "קול החינוך", ומקום זה הינו כמעט אחד ומיוחד, בהשמעת והעמדת דברים וזעקת הציבור על ההידרדרות הבלתי פוסקת.

איני יודע אם מכתבי זה ישפיע, אך כשכואב צועקים, והמקום לצעוק לא נמצא. הדברים כואבים וזועקים איך שאנשים המופקדים על החינוך בוגדים במטרה, וגרוע מכך עושים במחשך מעשיהם וציבור ההורים אינו מודע. לכן לא נותרה ברירה, ואני שולח את מכתבי וכאבי, ואולי מכח פרסום הדברים תגיע איזה התעוררות של ציבור יקר וקדוש, שעוצם עיניים וחושב שכל החינוך והת"ת בשליטה ופיקוח של אנשים שכל מטרתם הינה חינוך, אך האמת היא כי רבים ממנהלי החינוך הינם "אנשי עסקים", שהעסק הינם ילדינו הטהורים, ודרכם הם גורפים הון רב.

איני מדבר על איזה עיר בפריפריה, אלא על עיר ואם בישראל, ה"ה העיר מודיעין עילית, בו קיים ציבור גדול ויקר, וממש כולם הינם בני תורה, ואמנם בת"ת אחד בעיר לפני מספר שנים גילה אחד מההורים כי בנו "לומד" התעמלות בחיידר! הורה זה זעק בפני המנהל, ואכן פסק הדבר.

אך לצערי, חברי שבנו לומד בחיידר אחר, וזה חיידר חשוב ומכובד, ליווה את בנו הלומד בכיתה א' לת"ת בשעה שמונה וחצי, כשהגיע לכיתה נדהם לראות שבשעה זו הכיתה ריקה. התקשר ההורה למלמד ושאל היכן כולם? והשיב לו שהם בפעילות למעלה, ההורה עלה עם ילדו ושפשף את עיניו למראה כל הילדים, כולם עושים התעמלות שוכבים וכו', ואיך שקרה לזה המאמן הם היו ב"תרגיל קשת"!!!

אין לי מה לומר ומה להוסיף. הסיפור מדבר בעד עצמו, וכל קורא ישר יכול לבדוק את הדברים. לא די שמכניסים וגונבים את לב ההורים במקצוע ההתעמלות, אלא גם על הבוקר, מיד אחרי התפילה הקצרה, יוצאים לפעילות בוקר - התעמלות.

בירור קצר העלה כי יש עוד חדרים כאלו, שבכיתות הנמוכות מלמדים את הילדים התעמלות! [נראה שזה תוכנית "אופק חדש" של משרד החינוך המעלה את רמת התקציב, כמו"כ המעיין בטבלת הדרישות של תוכנית הליבה ממוסדות הפטור, יראה שאחת הדרישות היא "חינוך גופני" דהיינו ספורט ברמה גבוהה, וכפי שחזיתי במו עיני].

הדברים כואבים ומזעזעים וברור כי כל הורה חייב לשאול ולבדוק את התכנים של החדרים, ואחרי סיפור זה ראיתי כי גם היכן שבני לומדים ובעוד חדרים, החלו לכתוב בדפים של העבודות איזה מטרות וכל מיני מילים לועזיות, שברור כי לא היה כך בעבר, ורואים בחוש איך שמשרד החינוך ולימודי המקצוע נכנסים וחודרים לכל מקום.

ואסיים בתפילה שנזכה לגדל צאצאינו לתורה ויר"ש, בדרך המסורה לנו מדור דור.

על החתום
 אב ל-9 ילדים בלע"ר
 מהעיר מודיעין עילית
 השם והכתובת שמורים במערכת

מכשולות בארגון "בנות בתיה"

לכבוד "קול החינוך"

ראיתי באחד הגליונות האחרונים שלכם, אודות תופעה חמורה שאירעה בפעילות "בתיה" בסמינר במודיעין עילית, שהציגו בפני התלמידות סרט על חיילים בצבא, כמשל לחובת התשובה, והנה לאחרונה הגיעה לידי סרטון על פיו נראה שההתדרדרות כבר החלה בשנת תשע"ד כשהתקיים מסע לפולין לאתרי השואה, בשיתוף פעולה תקדימי של כל אירגוני תנועות הנוער בארץ.

במסע השתתפו מורות חרדיות מטעם תנועת 'בתיה', יחד עם נציגי שאר תנועות הנוער החילוניות והדתיות לאומיות. המסע כולו התקיים בתערובת חילונים וחילוניות.

בסרטון שאני שולחת לכם, נראה נפתלי דרעי מזכ"ל מועצת תנועות הנוער, חילוני מובהק, כשהוא מתמוגג מנחת ובשמחה אומר: "זה פעם ראשונה שכל הגישות והמגוון הרחב של התנועות בא לידי ביטוי במשלחת אחת. יש פה מהצופים, מהנוער העובד, מבני עקיבא, בנות בתיה, עזרא הנוער הצעיר, עזרא, אריאל, מהאיחוד החקלאי, מתנועת המושבים, ממכבי צעיר, מהנוער הלאומי, מביתר. כל הסוגים כולם".

לאחר דבריו רואים את כל הנציגים פוצחים בשירת "התקוה", כאשר גם הנציגות החרדיות של "בנות בתיה" נעמדות בשורה אחת עם כולם, ומתנועעות בקצב ההמנון.

ואני שואל, האמנם הותר הכל? האם כל המעצורים סולקו? הרי במצב שכזה, נגיע ח"ו מאד מאד רחוק! האם טובים אנחנו מדור ההשכלה, שללא ספק גם אז נמצאו כל מיני חכמים, שחשבו שסטיה קלה זה לא כ"כ נורא, ומה קרה בסוף, אחרי דור או שתיים, כל מי שנדבק בו מאומה מן החרם, לא נותרו מצאצאיו מאומה.

פירצה חמורה שגודעה בעודה באיבה

כבוד מערכת קול החינוך, וכל קוראי העלון החרדים לדבר ה' ולתורתו ה' עליהם יחיו.

השלום והברכה

השקט לא אוכל על מעשה הנבלה שאירע במוצש"ק פרשת מקץ פה עיה"ק מודיעין עילית, וארימה קולי ואזעק על יוונים שנקבצו עלי בימים אשר אנו חוגגים נצחוננו עליהם וניסו לטמא בנינו ובנותינו פך השמן הטהור.

המדובר ביצירת הטומאה החדשה מבית מדרשו של הסופר הלא מהולל ... והיא הבאת מחזות לבני הנוער, ע"י גברים חילוניים. שעצם זה שצאצאינו מסתכלים בשקיקה בדיבורם ובתנועותיהם של טמאים הללו, המגיעים מעומק ביב השופכין ומטומאת מצרים, כמובן לכל דרדקי, הינו הרס עצום לחינוך ילדינו.

וגם אילו היה ע"י חרדים, הוא פריצת גדרי הצניעות במחלט.

בתחילה פנו המארגנים לעשות זאת במקומות הרשמיים מטעם עיריית מודיעין עילית, אלא שרבני העיר וועדת הפיקוח שמטעמם לא אישרו זאת, וברוב חוצפתם ובנסיגונם לטמאות את ילדינו, שכרו אולם בעיר בכסף מלא, במקום שאין יד רבני העיר מגיע למונעם ממעשה מחפיר זה, ויצאו בפרסומת על קיומה של ההצגה, תחילה לבנים ואח"כ לבנות.

כצפוי עוררה התוכנית להצגה זו סערה רבה ותסיסה בעיר, ואז התערבו כל מיני "מפקחי חינוך" מטעם עצמם, אשר רתמו את עצמם לשירות הסטרא אחרא, והפעילו מערכת לחצים אדירה לא למנוע את קיום ההצגה.

בין שלל טענותיהם הם טענו כי ההצגה אינה מיועדת לבנות מעל גיל 14 וממילא אין מקום לחשש. לבד שטענה זו איננה טענה כלל [חשוב לציין שכל המושג "הצגה" מגיע מהמחוזות שעליהם אנו מציינים את נס חנוכה בהלל והודאה, ושלא יהיה משמעות ח"ו ממכתבינו כאילו אנו בעד, וכל בעייתנו איננה אלא עם פירצה כזו או אחרת בעניין, וע"ז אמרו אין דרכן של ישראל לילך לבתי קרקסאות וכו', וד"ל], הנה השקר גלוי וידוע, מאחר שבמודעות שפורסמו בעיתונות, לא נאמר כלל גיל להצגה זו, וגם בחוברת שהופקה במיוחד למעשה בלעם זה נאמר, שמתאים לגיל 14-4 [וכמובן אין הכוונה במודעה שאין כניסה לבנות מעל גיל זה. בצילומים שנעשו בכניסה להצגה נראו נשים שבאו לראות] כך שהשקר זועק עד לב השמים.

אמנם נצח ישראל לא ישקר, וע"פ הוראת רבני העיר שצריך ללכת ולעשות מחאה ולפרסם שהאירוע איננו על דעת רבני העיר, יצאה הודעה לכלל תושבי העיר כחצי שעה לפני האירוע, כי אין ללכת להצגה זו שפרצה גדרו של עולם.

ב"ה לא אלמן ישראל והציבור רוצה ללכת בדרך הטוב והישר ולמנוע רגל מנתיבתם, ואכן לא באו להצגת הבנות אלא שבע נשים בלבד. בעקבות זאת הודיעו יוזמי ההצגה על ביטולה, בעצם ימי ההודאה וההלל על נצחונינו על היונים.

בעקבות כך הודיעו רבני העיר ביתר, שגם שם היתה מתוכננת הצגה זו, כי אינם מאשרים את קיומה של ההצגה בתחומי עירם, וכך נמנעה פירצה הגדולה בקדושת ישראל, אשר אין ספק שהיתה גוררת אחריה פירצות ע"ג פירצות, כעצת בלעם.

תקוותינו כי כל אשר ירצה להחטיא את ישראל שוב, יחשוב פעם ופעמיים על הנזק הכספי העצום שיגרם לו מכך, כי עם ישראל ישמור על קדושתו ולא יתפתה ללכת בדרך חטאים.

החפץ בעילום שמו מטעמים מובנים

האם ממתנים אנו שח"ו זה מה שיקרה בדורינו?

אנחנו מוכרחים להתעשת בעוד מועד, לעצור את ההתדרדרות ולהחזיר את הגלגל אחורה, לימים שהחומה היתה בצורה ללא סדקים, שלדאבוננו כבר הפכו לפתחים. אם לא נעשה זאת, כבר כעת יכולים אנו לקרוא למקוננות... ה' ירחם.

בתקווה ותפילה שנתפוס את עצמנו כשעוד אפשר.

י.ג. ירושלים

מפקחת חרדית ממלאת את "שליחותה" בנאמנות!...

לכבוד מערכת "קול החינוך".

אבקשכם לפרסם את העובדה הבאה שסיפרה לאשתי תחי', גננת לילדות בגיל 3 בירושלים, שמפקחת חרדית באה לגן בתחילת השנה, כשהקיר היה מקושט בנושא בריאת העולם, מה ברא ה' ביום הראשון ביום השני וכו' ובתגובה ספונטנית היא שואלת: וכי המבוגרים כן יודעים מה ברא וכו'? (עפרא לפומה) עליך להסירם ובמקום זה אפשר לתלות את שמות הימים ראשון שני וכו'.

הגננת עמדה על שלה ובסוף הושגה פשרה שקישוט הקיר הקיים יוקטן לחצי ובשטח שהתפנה הגננת תתלה את שמות הימים כנ"ל.

אין ספק שמפקחת חרדית לא אמורה להתנהג כך, וח"ו שיעלה על דעתה דרישות מסוג זה, אלא שההוראות השרירותיות הכפרניות של הפקידות שמעליה, דורשות מהן לדרוש עקירת האמונה מילדינו.

ת"ח נכבד שליט"א ששמע סיפור זה התבטא בכאב ואמר שכבר לפני מספר שנים כשקרא מעין זה ב"קול החינוך", החליט לשלוח את בנותיו לגן פרטי.

כבוד רב, אחד הקוראים השם והכתובת שמורים במערכת